

Politika bo izključena v WPA projektih. Republikanci v kongresu se morajo zagovarjati

Washington, 30. januarja. Po tem ko je senatna zbornica sledila predlogu poslanske zbornice kongresa glede relifa za tekoče fiskalno leto in je znižala svoto namenjeno za relif \$150,000,000, je senat tudi odobril več predlogov glede "politike pri WPA projektih in javnih delih.

Sprejet je bil predlog senatorja Hatch, ki pravi, da bo kaznovan vsakdo z \$1,000.00 globe, kdor bo obljubil kako WPA delo komu drugemu ali kdor bo grozil temu ali onemu WPA uslužbencu, da zgubi delo, ako ne bo volil tako, kot rečejo politični boši.

Kdorkoli bi zahteval od WPA delavcev prispevek v politične svrhe, mora biti aretiran, in če je

spoznam krivim, se mora kaznovati z najmanj \$1,000.00 globe, poleg tega, da je obsojen v eno leto zapora.

Omenjeni predlogi so bili stavljeni večinoma po republikanskih kongresmanih in so bili končno odobreni tudi od demokratov. Republikanci so stavili tozadnevne predloge, da napadejo demokrate, katerim so očitali, da izrabljajo WPA dela za svoje namene.

Dobro je odgovoril republikanec senator Barkley, demokrat, ki je povedal, da če je kdo demokrat, katerim so očitali, da izrabljajo WPA dela za svoje namene, kako bi naredila konec nesporazumu. Cleveland bi potreboval te dni zopet ranjkega župana Johnsona, ki je ugnal kompanijo v kozji rog in prihranil Clevelandčanom tekom sedmih let nič manj kot \$27,000,000 na vozni po cestni železnici.

Preostanki lojalistične armade v žalosni borbi ob francoski meji. Silno trpljenje med begunci v ostrem mrazu in snegu

Perpignan, Francija, 30. januarja. Odkar je izbruhnila civilna vojna v Španiji, ni bila armada lojalistov še v tako žalostnem položaju kot je te dni. Ostanke armade so potisnjeni v francosko mejo, kjer ne morejo napredovati nazaj.

Francija je izjavila, da absolutno ne bo trpela, da bi vojaki lojalistov prekoračili francosko mejo. Dočim je civilnim beguncem, ki so potisnjeni v francosko mejo, dovoljeno, da se vrnejo v Francijo. Sotore je najprej zalilo deževje, nakar je začel padati sneg in zimska burja je povzročila pri ljudeh neznošno trpljenje.

Tisoče lojalistov je pobegnilo od armade, se obleklo civilno in prišlo v Francijo. Nekaterim se posreči, dočim zopet drugi omajajo ob potu. Stotine mrtvih trupel je lahko videti v gorovju.

Med begunci so večinoma ženske in otroci. Njih možje in bratje so v novembru je policija aretiral Mrs. Meade E. Gibbs, staro 32 let in mater šestletnega otroka. Obdolžena je bila, da je izdala prstan svoji sestanovateljici. Zadnji teden se je vršila obdobja. Mrs. Gibbs, ki je zadrževala svojo nedolžnost, je zagovarjal Mr. Michael Cerrezin. Po sodežu je spoznala Mrs. Gibbs nedolžnost. Ko je slišala Mrs. Gibbs izreko porote, je od veselja omedlela.

Oproščena od porote
Še v novembru je policija aretiral Mrs. Meade E. Gibbs, staro 32 let in mater šestletnega otroka. Obdolžena je bila, da je izdala prstan svoji sestanovateljici. Zadnji teden se je vršila obdobja. Mrs. Gibbs, ki je zadrževala svojo nedolžnost, je zagovarjal Mr. Michael Cerrezin. Po sodežu je spoznala Mrs. Gibbs nedolžnost. Ko je slišala Mrs. Gibbs izreko porote, je od veselja omedlela.

Iz bolnišnice
Iz bolnišnice se je vrnila na dom Antonia Tanko, 19600 Ardenhead Ave. Se prav lepo zaljubljuje za obiske in cvetlice.

Listnica uredništva
Radoveden. — Newyorška razstava bo uradno odprta 30. aprila. Razstava je veljala \$155,000,000. Nahaja se na prostoru, ki obsega 1,216 akrov sveta.

Materinski klub
Clanice Materinskega kluba šole sv. Vida se opozarja, da se v mesecu v stari šoli prvo sredo v 7:30 zvečer.

Iz Tirane, Albanija, se povala v krajevno prvega otroka.

Župan Burton v prepiru z družbo cestne železnice

Cleveland. — Državljan v Clevelandu še danes ne vedo, ali je župan Burton zastopnik družbe cestne železnice ali je zastopnik 500,000 državljanov v Clevelandu, ki volijo. Borba med mestom in družbo cestne železnice se vleče že tri leta. Ako bi imeli energičnega župana, bi bilo borbe že zdavnej konec, vrnina bi se znižala, postrežba bi bila boljša, toda očitno je, da enako župan kot mestni councilmani zavlačujejo vso zadevo. Councilman Novak iz 23. varde je pri zadnjem zasedanju sicer odločno zahteval, da se naredi konec in se ljudem pravilno postreže, toda očitno mestna vlada ne zna, kako bi naredila konec nesporazumu. Cleveland bi potreboval te dni zopet ranjkega župana Johnsona, ki je ugnal kompanijo v kozji rog in prihranil Clevelandčanom tekom sedmih let nič manj kot \$27,000,000 na vozni po cestni železnici.

Aretirani in obsojeni radi podpore lenuhom

Moskva, 30. januarja. Sovjetske oblasti so aretirale devet ravnateljstev raznih tovarnih. Spoznani so bili krivim, da so bili preveč prizanesljivi napram lenavcem, ki so lenuharili pri delu. Ravnatelji so bili obsojeni v ječo od treh do osmih mesecev.

Pokojni Markioli

Naglasno je preminul dobro poznani August Markioli, p. d. Bertov, star 53 let in doma iz Dolenjega, fara Nabló pri Korminu. V Ameriki je bival 27 let. Bil je zelo aktiven na društvenem in narodnem polju. Bil je ustanovni član društva sv. Križa št. 214 KSKJ in društva Nános št. 146 SNPJ. Poleg žalujoče soproge Katarine, rojene Fagar, zapušta dve hčeri Dorothy Porter, Sofijo in sina Avgusta. V domovini zapušta dva brata in dve sestre. Pogreb se vrši v četrtek iz hiše žalosti na 10810 Parkhurst Dr. ob 9:15, v cerkev sv. Lovrenca pod vodstvom Louis L. Ferfolia. Bodi ranjkemu mirna ameriška zemlja! Naše sožalje preostalom.

Ameriški kulturni vrt

Poznani Peter Witt v Clevelandu se je zavzel za idejo, da se v Clevelandu poleg drugih kulturnih vrtov postavi tudi "Ameriški kulturni vrt." V tem vrtu bi stala relikva rojstna hiša Abraham Lincoln. Peter Witt bo imel 11. februarja tozadevno radio govor in bo apeliral na Amerikance, da prispevajo za Ameriški kulturni vrt, potem ko so skoraj vse narodnosti v Clevelandu zgradile svoje kulturne vrtove, ki so največji kras mesta.

Akcija katoliških društev

V nedeljo so ob zelo lepi udeležbi zborovali zastopniki Zveze društev Najsv. Imena. Zborovanje se je vršilo v šolski dvorani v Newburgu. Zastopniki so prišli od vseh štirih slovenskih far v Clevelandu. Na shodu se je poudarjalo zavest katoliške akcije tudi v javnosti in o potrebi nastopa in strnjjenih vrstah napram sovražnikom katoliškega prepričanja. Na shodu se je sprejelo več važnih resolucij, o katerih se bo še pisalo in ki bodo imele dalekosežen pomen.

Iz bolnišnice

Iz Mt. Sinai bolnišnice se je vrnila Mrs. Peter Vintar, 1874 E. 81st St. Prijateljce jo lahko obiščejo.

DR. KOROŠEC V VLADI

Kot nam sporočajo iz stare domovine, je bil dr. Anton Korošec, bivši notranji minister Jugoslavije, izvoljen za predsednika senatne zbornice v parlamentu. Torej ni res, kot se je pisalo od nekaterih, da so dr. Korošca branili od vlade.

Hitler svari Ameriko, zahteva vrnitev vseh nekdanjih kolonij

Berlin, 30. januarja. Ob priliki šeste obletnice odkar je prišel na krmilo vlade je diktator Hitler imel v ponedeljek govor, tekem katerega je obljubil Italiji pomoč v slučaju vojne, zahteval vrnitev vseh ugrabljenih kolonij in svaril Zed. države, da pustijo nemško trgovino v Južni Ameriki v miru. Govor Hitlerja je bil odločen, toda ne razburljiv. Hitler je poudarjal ekonomski položaj nemškega naroda, rekoč, da narod, ki šteje 80 milijonov ljudi, se ne more ubiti. Poleg tega je Hitler v svojem govoru ostro napadel komunizem, imenoval gotove Amerikance "vojne apostelne" in končal, rekoč, da v Evropi ne bo miru, dokler židovsko vprašanje ne bo rešeno.

Mr. Mihelich za sodnika

Zadnji teden je imel sejo Demokratski klub 23. varde, ki je soglasno sklenil, da odobri kandidaturi Mr. John L. Mihelicha za mestnega sodnika in da bo z vso močjo pomagal Mr. Mihelihu v kampanji. Kot znano, bo treba letošnjo jesen izvoliti pet mestnih sodnikov. Vsak kandidat mora pred volitvijo izjaviti proti kateremu kandidatu je v tekmi. Mr. Mihelich ima zelo lepo priliko biti izvoljen, ker je splošno poznan v Clevelandu. Slovenci moramo storiti svojo dolžnost in bomo lahko izvolili svojega rokajaka na mestno sodnijo.

Merrick za župana?

Vedno bolj pogosto prihajajo glasovi na dan, ki zahtevajo, da kandidira Common Pleas sodnik Frank J. Merrick za župana v Clevelandu na demokratski listini. Skoro gotovo je, da bo Mr. Merrick sprejel nominacijo in se podal v borbo, ko dobi enkrat dobro organizacijo, ki mu bo pomagala v borbi. Sodnik Merrick je pri zadnjih sodnijskih volitvah dobil največjo večino oddanih glasov za sodnika.

Izbegnili blizardu

Malo je manjkalo, pa bi Cleveland dobil večeraj svoj delež blizarda, ki je silovit prizadel Chicago, Toledo, Sandusky, Lorain in druga mesta. Ves promet je bil ustavljen, urade in šole so morali zapreti. Zapadlo je 14 palcev snega. Tik pred Clevelandom se je pa blizard preokrenil in odpihal proti jugu.

Ameriška nevtralnost

Ako Zed. države prekličejo nevtralitetno postavbo glede onih narodov, ki se danes nabajajo v vojni, tedaj bodo Zed. države prej ali slej direktno zapletene v vojno, se je izjavil Rev. A. M. Fitzpatrick, urednik "Catholic Bulletin" časopisa v Clevelandu.

Pogreb Rev. Riellya

Danes zjutraj se je vršil pogreb splošno poznane pomočnega župnika St. Luke's katoliške cerkve v Clevelandu, Rev. Riellya. Ranjki je bil zlasti dobro poznan med delavci, za katere pravice se je vedno zanimal in boril.

Zadnji odpori lojalistične armade v Španiji

Perpignan, Francija, 30. januarja. Španske lojalistične čete so se reorganizirale na fronti nekoliko 40 milj severno od Barcelone, da poskusijo zadnjič zaustaviti Francovo armado. To je zadnje upanje lojalistov. Poraz pomeni absolutno katastrofo za lojaliste. O predsedniku španske republike se govori, da se bavi z načrti, da pobegne na neko tujezemsko bojno ladjo. Nadalje se poroča, da je v vrstah lojalistov samih prišlo do spora. Bivši ministerski predsednik Caballero, vodja socialistov, je pobegnil v Francijo. Pobegnil je tudi polkovnik Juan Ascensio, vodja anarhistov v lojalistični armadi. 35,000 beguncev je že v Franciji. Nadaljnih 70,000 jih čaka ob meji. Francija je zaprla mejo za vse moške, ki so zmožni nositi orožje, pripušta pa ženske in otroke. Ob meji prevladuje največja zmešnjava.

30,000 ubitih v silnem potresu v Čile

Santiago, Čile, 30. januarja. Šele sedaj so začela prihajati bolj točna poročila iz manjših mest in vasi, ki so bile obiskane zadnji teden od potresa. Vladni uradniki jako konservativno sodijo, da je bilo v potresu ubitih od 25,000 do 30,000 ljudi. V Čillanu so večeraj ustrelili osem oseb, katere so zalezli, da so ropali pri mrtvih truplih na cesti. Vzel bo še tedne predno bodo znane vse podrobnosti potresa.

Fortunat Russ

Po triletni, boleznij je preminul Fortunat Russ, p. d. Lovrinov, star 58 let. Doma je bil iz Zverčev vasi, fara Hinje. Sem je prišel pred 40 leti. Bil je član društva sv. Lovrenca št. 63 KSKJ, sam. društva sv. Alojzija in društva sv. Antona Padovanskega. Poleg žalujoče soproge Franciške, rojene Tomšič, zapušta tudi štiri hčere, Frances Miklič, Mary Prosin, Ano in Albino, ter sinova Franka in Josepha. Pogreb blagega pokojnika se vrši v četrtek zjutraj ob 10:30 iz hiše žalosti na 9522 Reno Ave. pod vodstvom Louis Ferfolia. Bodi ranjkemu mirna ameriška zemlja. Iskreno sožalje preostalom!

Ni bil državljan

Te dni so aretirali nekega John J. Kazarja, ki stanuje na 1587 E. 47th St. Kazar je leta 1936 baje volil pri predsedniških volitvah, kmalu potem je pa naredil prošnjo, da dobi — prvi papir. Kazar je prišel v Ameriko pred 37 leti. Izjavil je, da je mislil, da je bil v Ameriki rojen in je torej državljan. V resnici je bil rojen na Češkem.

Državna komisija

Člani državne komisije države Ohio za kontrolo opojne pijače so dospeli v Cleveland, kjer se bodo nahajali tri dni in bodo sodili v slučajih, ko so bili gostilničarji obtoženi te ali one kršitve postavbe. Obenem se bodo tudi posvetovali, če smejo gostilničarji v bodoče imeti igralne stroje v svojih prostorih ali ne. Najbrž, da bodo morali gostilničarji igralne stroje odpraviti.

Šest oseb zgorelo

V vasi Newton, blizu Cincinnatija, Ohio, je večeraj zgorelo šest oseb ene družine v spanju. Goreti je začelo, ko je vsa družina spala. Našli so zgorela trupla očeta in matere ter štirih otrok v starosti 9 mesecev in 11 let. Hiša je do tal pogorela.

Državni pravdnik v New Yorku je predložil kongresu obtožnico proti zveznemu sodniku

New York, 30. januarja. Državni pravdnik Dewey, ki je lansk leto kandidiral za governorja države New York, je večeraj predložil kongresu obtožnico napram sodniku Mantonu od zvezne okrožne sodnije.

Dewey pravi v obtožnici, da je sodnik Manton tekom svojega uradovanja kot sodnik dobil mnogo nad \$500,000 od raznih kompanij, da je podajal take razsodbe, bi so bile v korist raznih družb.

Generalni zvezni pravdnik Murphy je takoj vpeljal preiskavo proti sodniku Mantonu. Slednji je izjavil, da o kakih obtožnicah ni ničesar ne ve in ne more podati svojega mnenja, dokler ne čita obtožnice.

Državni pravdnik Dewey trdi, da je sodnik Manton dobil leta 1936 od Dictograph Co. \$52,000, da je razsodil tako kot je kompanija želela. The American Tobacco Co. mu je izplačala \$77,000 za razsodbo v korist kompanije.

Sodnik Manton je dobival tudi višje svote od raznih bankirjev in drugih privatnikov, ki so morali priti pred njegovo sodnijo. Prosekutor Dewey trdi, da je prepričan, da je dobil sodnik Manton nad \$500,000.

Kompanije niso direktno dajale denar sodniku, pač pa radi previdnosti je dobival sodnik "posojila" od kompanij. Toda zapisniki kažejo, da ta posojila niso bila nikdar vrnjena in je denar sodnik Manton spravil v lastni žep.

Dobro obiskane naše deljske prireditve

V soboto in nedeljo so bile vse naše prireditve v naselbini jako častno obiskane. Klub slovenskih vdov je imel veselico v Knausovi dvorani. Že ob enajsti uri je skoro vega zmanjkalo. Ogromno udeležbo so imeli trgovci od Progressive Merchants Association v Collinwoodu. Program je bil napovedan za tretjo uro, toda že ob 2. uri popoldne sta bili obe dvorani zasedeni in sploh nihče ni mogel več notri. Krasno udeležbo so imeli tudi pri dveh Minstrel predstavah v šolski dvorani sv. Vida. Stotine ljudi je moralo stati, ker je sedežev zmanjkalo.

Domače veverice

Pred več leti je Feliks Surtz, ki je imel gasolinsko postajo na E. 185th St. in Nottingham Rd., začel krmiti veverice, ki so se udomačile na bližnjem drevesu. Pozneje ko je Mr. Surtz dal postajo v najem Charles Wicku je tudi slednji nadaljeval s krmljenjem veverice. Mr. Wick ima navado, da zjutraj točno ob 7:45 zažvižga. Veverice pridejo takoj k njemu in začno jesti orehe in druge slaščice. So popolnoma domače. Mnogi avtomobilisti se ustavijo onod in opazujejo prijazne živalice.

Republikanec in demokrat

Zvezni senator iz države Ohio, republikanec Robert Taft, je izjavil večeraj, da je volil za znižanje relifa, ker je mnenja, da je preveč ljudi na relifu in ker je prepričan da bodo spomladni tovarne začele odpirati vrata. Vic Donahay pa, demokratski senator iz Ohio, je izjavil, da je glasoval za svoto, katero je priporočil predsednik Roosevelt, ker ne želi, da bi bil ljudje — lačni.

Avtna unija

Iz Detroita se poroča, da ima predsednik avtomobilске unije Homer Martin za seboj delegacijo, ki predstavlja 252,000 članov v uniji. Unija avtnih delavcev šteje 350,000 skupnega članstva. Homer Martin vodi veliko borbo, da ostane na kontroli avtomobilске unije. Na zborovanju, katerega se je udeležilo 490 delegatov, so bile odobrene resolucije v prid Martina.

Na dopustu

V Cleveland je dospel iz Virginije, kjer služi kot desetinik v ameriški armadi, Mr. Anton Vicić. Sem je dospel na pogreb svojega očeta. Pogreb se vrši danes.

Lojalisti in dezerterji v medsebojnem boju

Perthus, Francija, 30. januarja. Lojalistični vojaki na begu od svoje armade v Kataloniji, so začeli danes borbo napram svojim lastnim tovarišem, ki so jim skušali preprečiti, da ne bi pobegnili na francoska tla. Boji so se vršili v bližini francoske meje blizu mesta Puigcerda, kamor se je te dni preselila anarhistična lojalistična vlada. Republikanski karabinerji in anarhisti so napadli lojalistične dezerterje s puškami in prišlo je do boja, tekom katerega je obležalo več sto vojakov mrtvih in ranjenih — bivših tovarišev na bojnem polju. Konečno se je lojalističnim dezerterjem posrečilo pobegniti na francoska tla.

Roosevelt 57-letnik

Včeraj je predsednik Roosevelt praznoval svoj 57. rojstni dan. Vsa dežela se ga je spominjala s posebnimi prireditvami. Roosevelt je za svoja leta pri najboljšem zdravju, je čvrst in energičen. Skoro nič se mu ne pozna, da je šest let preživel v Beli hiši v najbolj težkih letih v ameriški zgodovini. Sicer so mu začeli izpadati lasje in postali so tudi precej sivi, toda to je edini znak, da se bori že šest let v predsedniškem uradu. Roosevelt tehtal danes 188 funtov. Ko je prišel v predsedniški urad je tehtal 184 funtov. Na svoj rojstni dan se je ob 10. uri zjutraj podal v cerkev sv. Tomaža, kjer je ostal eno uro. V cerkev je prišel popolnoma vsakdanje oblečen v spremstvu soproge, Nobenih uniform, nobenih vojakov, policistov in stražnikov ni bilo v bližini. Po cerkvenem opravilu se je Roosevelt prijazno menil z več prijatelji.

\$5.00 in nos

Dva bandita sta napadla na cesti siromaka Stanleya Dombovskega, ki je pravkar dobil \$5.00 podpore. Oropala sta ga omenjenih \$5.00, pri tem sta ga pa udarila po nosu z železno cevjo, da ima siromak popolnoma zlomljen nos. Zdravi se v bolnišnici.

Busi v Ashtabuli

V bližnjem mestu Ashtabula, Ohio, bodo danes odpravili zadnje ulične kare s tem, da jih bodo sežgali. V sredo bodo začeli voziti novi mestni busi. Od 2. do 4. popoldne se bo lahko vsakdo zaustoj vozil.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays**NAROČNINA:**

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 25, Tues., Jan. 31, 1939

Italija in Jugoslavija

Med novicami v preteklem tednu smo čitali vesti, ki so sicer precej nejasno pripovedovale, da je Jugoslavija sklenila nekako trgovsko pogodbo z Italijo, kateri bo v kratkem sledila tudi prijateljska pogodba. Podrobnosti o tem seveda še niso znane. V javnosti je prišlo le nekaj splošnega. Seveda so pri tem naši radikalci in "isti" kot so socialisti, komunisti in drugi, takoj zakričali, da se je Jugoslavija podala Italiji, da bo postala druga Albanija in enake neutemeljene očitke. Takih napadov so naši radikalci vajeni kot berač mraza, ker Jugoslavije še niso nikdar upoštevali in celih dvajset let njenega obstanka o njej, kot svoji prvotni domovini, niso napisali ene same čedne besede.

Naše mnenje glede "zblizavanja" med Jugoslavijo in Italijo je sledeče: prvič, jugoslovanski državniki v domovini mnogo bolje vedo kaj morajo in kaj ne morejo narediti. Pri tem jim mi ameriški Slovenci in Jugoslavlani sploh ne moremo diktirati, ker živimo v popolnoma drugačnih razmerah kot naši ljudje v prvotni domovini. Mi nismo kot bratje Hrvat, ki so svoječasnno se klanjali do tal madžarskim gospodarjem, a danes grizejo svojega jugoslovanskega brata.

Drugič je potrebno, da si ogledamo ozadje, ki je napotilo jugoslovanske državnike, da so se hoteli ali nehoti približati Italiji. Jugoslavija je država, ki šteje okoli petnajst milijonov ljudi. Za indirektno in direktne sosedje ima Italijo s 50 milijoni prebivalcev in Nemčijo s 75 milijoni. Svoječasnno je bila Jugoslavija v najboljših prijateljskih stikih z demokratično Francijo in potem nje v dobrih odnosih z napol demokratično Anglijo. Poleg tega je bila Jugoslavija članica Male antante, v kateri so bile združene Čehoslovaška, Rumunskina in Jugoslavija. Koliko je bila vredna ta antanta so pokazali dogodki preteklih mesecev.

Čehoslovaška je imela prijateljsko in vojaško zvezo s Francijo. Francija se je svedčano zavezala, da pride Čehoslovaški na pomoč, ako bi kdo ogrožal njeno edinstvo in obstoj. Toda nekaj drugega je napisati in podpisati tako pogodbo, popolnoma nekaj drugega je pa — izpolnjevati pogodbo. Diktator Hitler je zapovedal Čehoslovaški, da mu izroči eno tretino ozemlja in 3,500,000 prebivalcev. Čehoslovaška je apelirala na svojo demokratično vojaško zavezništvo Francijo, da ji pride na pomoč, kot je obljubila. In kaj je naredila Francija? Stisnila je rep med noge in glavo potuhnjeno obrnila nazval. Da, še več. Njen ministerski predsednik in angleški ministerski predsednik sta šla skesano v Monakovo, kjer sta pokleknila pred Hitlerjem in mu na krožniku izročila eno tretino svobodne čehoslovaške republike, rekoč: Vzemite, Herr Hitler, samo da bo mir!

Jugoslavija je začela misliti. Ako se je to lahko zgodilo z močno Češko, ki je imela za seboj "silne zaveznike" kot so Francija, Anglija in Rusija, kaj se bo zgodilo šele z njo, ki je brez zaveznikov, ako Mussolini enkrat potkna na njena vrata in reče: Dalmacijo takoj izročite Italiji. In če bi za Mussolinijem stal Hitler, ki bi podpiral Mussolinija, kaj bi Jugoslavija storila? Ali bi šla prosit Francijo in Anglijo za pomoč? Pred seboj je imela dovolj žalosten vzgled, kaj se je zgodilo s Češko, katero sta darovali Francija in Anglija, pa tudi Rusija Hitlerju. Prav verjetno je, da bi se nekaj enakega zgodilo z Jugoslavijo, ako bi jo pritisnila od ene strani Italija, od druge pa Nemčija? Propadla bi kot je propadla Čehoslovaška.

Ali bi v slučaju, da bi bila napadena Jugoslavija od Italijanov in Nemcev menda šli naši radikalci v Ameriki, ki tako radi sramotijo svojo domovino, v Jugoslavijo in nabirali prostovoljce in ambulance, kot so to delali za španske komuniste? Ali bi šlo par sto naših ameriških radikalcev prodajat v Jugoslavijo svojo kožo in kri Hitlerju in Mussoliniju? Nikdar ne! V zavetju svobodne in mogočne Amerike se lahko razsaja, toda dejansko ti ljudje ne bi storili nikdar ničesar.

Včasih je treba z volkovi tuliti. O tem trdi že star pregovor. Bolje kot da se Jugoslavija prej ali slej razkosa in jo pomandira tujec, je pokazati prijazno lice in se rešiti smrti. Sicer pa naj sleherni pomisli, da sveta še ne bo konec. Oni, ki so danes diktatorji, mogočni in nasilni, bodo padli in kdor se bo zadnji smejal bo srečen. In to srečo privoščimo Jugoslaviji.

Kaj pravite!

O ti kriminalsodba ti, če nismo oni dan zijali kot vrana 31. julija popoldne, ko smo brali v Prosveti, da so v nebesih naročeni na Proletarca. Absolutno! Za pet ran božjih, ta novica nas je pa poparila, da nikdar tega. Vse svoje življenje je veselimo, kako bo prijetno tam gori nad zvezdami, kjer bomo imeli mir pred našimi rdečkarji, zdaj pa naenkrat tak hud udarec, da je sam sveti Peter naročen na Proletarca. Po nobeni viži nam to ne gre v glavo. Ampak mora biti že res, saj to trdi harmonikar France Barbič in ta ne pade vsak dan na glavo, da bi neresen pisal. Čakajte, bomo povedali, kako je zapisal v Prosveti dne 27. januarja. "... Torej, ko prideš pred nebeska vrata (s tem misli našega urednika Debeveca), ti bo sv. Peter pomolil Proletarca pred nos ...". Ni čuda, če trdi Zajčev Francelj, da je Proletarec najboljši list, če so pa celo v ne-

besih naročeni nanj. Bog ve, koliko je naročnina do tje in kako ga pošiljajo? Ajzenponar France ga ne vozi, ker on žalfja samo po tleh in v višje sfere se zažene samo pri bari. Na drugi strani smo pa tudi zelo veseli te Barbičeve trditve, ker zdaj vsaj vemo, da se tudi v nebesa lahko dobiva časopise in nam ne bo dolg čas, kadar sfrčimo gori. Ena sama stvar je še, katero naj nam France o priliki pove namreč, kako bomo plačevali naročnino, če mar Proletarca ne pošiljajo zastoj srečnim nebeščanom?

Francetu Barbiču pa toplo priporočamo, naj gleda, da bo prišel v nebesa, če hoče brati Proletarca. Če bi pomotoma zašel v spodnje prostore, bo moral biti brez časopisa, ker tam je taka vročina, da ne morejo imeti nobenega časopisa pri hiši. Bi bilo ravno tako, kot če bi sedel v zakurjenem furnezu in čital časopis.

Pa še nekaj, Francelj. Kadar bova gori skupaj, se bomo domeni, da bomo naročili časopise skupaj, da bo ceneje. Ti boš naročil Proletarca, mi pa Ameriško Domovino. Za nedeljski Plain Dealer bomo dali pa vsak pol.

BESEDA IZ NARODA**Zadnja srnjakova večerja**

V soboto večer je bila menda servirana zadnja srnjakova večerja prošle lovske sezone. Menda se v Ohio še ni pojedel toliko srnjakove pečenke, kot se je to zadnje sezone. Barbertonski lovci so čakali najzadnje in ko že ni bilo dobiti nikjer te slastne pečenke, so prišli na dan in prijazen povabil vse, ki se jim hoče dobre srnjakove oziroma srnine večerje.

Roka roko umije, dobro delo se popleča z dobrim in kakor se posodi tako se vrge, so rekli fantje od Euclid Rifle kluba in zleteli v soboto večer v goste k Barbertončanom, namreč: predsednik Jim Šepic, tajnik Ferdo Jazbec ter člani John Dolenc, Krist Mandel, Tone Baraga, Kastelic in za nameček so vzeli seboj še reporterja, da bo pazil nanje, kako se bodo obnašali. V čast in kredit jim gre, da so se dobro držali, naj bo pri večerji in pri pižici.

Lepa noč je bila v soboto večer, ko sta drvela dva avta proti Barbertonu. Fige smo kazali vremenskemu prapoklu, ki je hotel po vsej viži vedeti, da bo v soboto večer dež, sneg, poledenica, toča, babje pšeno in gromska strela. Pa smo, Bog nam grehe odpusti, kazali fige prezgodaj, kakor veste vsi oni, ki ste matali firili v noči med soboto in nedeljo po svetu, mesto da bi lepo doma za pečko ostali pri svoji ljubi družini.

Prvi avto clevelandskih izletnikov, v katerem se je vozil ekskurzivni odbor, je privozil v Barberton ravno ob pravem času, namreč prav takrat so stopili v dvorano, ko so Barbertončani vstali od mize in se gladili po trebuščkih rekoč, dobra večerja je bila, Bog ga bodi zahvaljen in izvrstne kuharice. Naši fantje so se strašno kislno držali, ker so bili v dno srca prepričani, da bodo morali biti ta večer brez večerje. Niso namreč vedeli, da so Barbertončani zelo natančni in vseh rečeh in če pravijo, da se začne večerja ob sedmih, se začne ob sedmih in ne pet minut kasneje. To ni tako kot pri nas v Clevelandu, kjer pišejo in govorijo, da se začne večerja ali banket točno ob sedmih, pa se priinese na mizo prvi krožnik točno ob devetih.

"Oh," je vzdihnil Ferdo, "kaj bo pa zdaj? Kje bomo pa večerjali?" "Saj bi človek še ne porajtal," pripomni Jim, "ampak jaz sem še popolnoma tešč, ker sem upal na fino večerjo, ki sem je bil še vedno deležen v Barbertonu." "Fanta," ju tolaži reporter, "tudi meni ne hodi prav v šrambi za jedila, zato bom šel v kuhinjo pisrke poštrefiti, morda pa nislo še vsega pospravili."

V tem pa še stopijo k nam barbertonski lovci Lekšan, Župec, Udovih in drugi, ki nas potolažijo s par besedami, da imajo za nas še vsega, ker so vedeli, da pridemo. Nikoli vas ne bomo pozabili, dragi Barbertončani, ki ste nas rešili gotove smrti vsled lakote.

Kar takoj so nam hotele servirati prijazne kuharice, pa smo se delali, kot bi nam bila večerja lanska briga. Rekli smo, da bomo počakali ostalo ekspedicijo in bomo vsi skupaj mlatili. To je bilo zares lepo od nas, ampak kdor je videl naše koprneče poglede proti vratom, kdaj se bo pokazala naša ostala družba, da bi potem sedli za mizo, je moral vedeti, da smo govorili radi lepšega in da ni dosti manjkalo, da bi bili vpili kot iz enega grla: "Dajte, recite še enkrat naj gremo večerjat!"

No, pa so le prilezli naši cenjeni sobratje in domovina je bila rešena s fino večerjo, katero smo pomeli, kot bi nam nosila žlice in vilice v usta sama božja strela.

No ja, potem smo se pa obrišali okrog ust, se komodno naslonili na stoleh in eno rekli, da so se kozarci na mizah sumljivo majali. In potem še eno, pa še eno, kakopak. Andy Blažič od "Javornika" je pomagal, pa Fred Udovih in Garbor in drugi. Naš Baraga je pel kontrabas, da so ga kar gledali, reporter je pel naprej, počez pa Jim, Ferdo in Andy, vsak nekaj časa. Pa pravijo, da ni več na svetu tenoristov.

Čas je brzel, kot bi se mu reskam mudilo in okrog enajstih se je prvi umanjkal naš Jim češ, fantički, pejmo damu! Kar sam pojdi, se mu je prijazno, pa naravnost reklo in tako smo se odpravili tam okrog dveh. Najprej smo se poslovlili od vseh, potem pa še od vsakega posebej in jim povedali, da je bilo strašno lušno. Sugestirali smo Barbertončanom, naj bi se v bodoče napravile lovske večerje ob nedeljah zjutraj, da ne bi bilo treba ponoči hoditi v vas. Lekšan je obljubil, da bo skušal to spraviti v sklep in zakon na prihodnji seji. Zahvalili smo se predvsem spretnim kuharicam, ki so nam dale dobro podlago za nadaljevanje domače zabave in se lepo poslovili od prijaznih Barbertončanov.

Ko smo stopili ven v zgodnje jutro, smo bili še toliko pri moči, da smo konstatirali, da mete. Avto, ki je vozil polovico naše ekspedicije, voznik Janez Dolenc, je bil že izginil proti Clevelandu, naš se je pa šele pripravljalo.

"Kako bo šlo?" je ves v skrbih dregnil Jim vame. "Kakor bo rekla cesta in te ljube mačice, ki po zraku plešejo," sem ga potolažil. "Lepo te prosim," je sekundiral Ferdo, "tako vozi, da bomo prišli celi domov." Da bom, sem obljubil in pognal smo.

Dokler smo vozili po Barbertonu, kjer so svetile ob cesti luči, je že šlo, ampak ko smo zavozili na deželo takrat je bilo pa kar čudno. Pred seboj nisem videl drugega kot same snežnike, ki so se vrtele po zraku pred avtom, kot bi jih kdo nalašč stresal pred nami iz mernika. Kadar so iz same prešernosti zaplesale pred nami, sem bil prisiljen avto ustaviti, ker se ni videlo niti luči pred avtom.

Kdor je v metežu že vozil avto, ta ve kako je, kdor pa še ni, mu bomo povedali, naj tega nikdar ne poskusi. Za direkcijsko sem imel največ brzojavne droge ob cesti. Reči pa moram, da sta mi bila moja pasazirja Ferdo in Jim v zelo veliko pomoč. Eden je pazil

na desno stran, eden pa na levo in naj sem ravnal avto kakor sem hotel, je kričal eden ali drugi name češ, da vozim preveč na desno, drugi pa, da preveč na levo. Torej sem od vsakega vzel pol in tako v božjem strahu držal avto na trdih tleh.

Tako smo počasi vozili naprej, včasih malo postali, da so se snežinke malo unesle in po več kot štirih urah te strašno prijetne vožnje srečno dospeli v naš ljubi Euclid. In prav tisto noč smo rabili do Barbertona samo nekaj več kot eno uro.

In ko prekorajmo euclidsko mejo, se je zgodil pa čudež, kot bi odrezal je nehalo mest. O ti pošajna ti, kot nalašč. Zdaj, ko bi lahko melo kolikor bi hotelo, pa neha. Vsa trda, nekaj od dolge vožnje, nekaj pa od strahu, sta zlezla moja fanta iz avta in mi sveto obljubila, da se v takem vremenu ne bosta nikdar več vozila, ne z menoj ne s kom drugim. Vendar sta bila še toliko gentlemana, da sta rekla, da bi vsak enkrat tretala, če ne bi bile vse gostilne zaprte ob tej uri. Za njuno iskreno naklonjenost sem se jima hvaležno zahvalil in jima povedal, kako je nekdo podaril nekdo clevelandsko železniško postajo svojemu rojaku iz same dobrodušnosti.

Kako se je vozila druga naša skupščina, pa ne vem. Tudi ne vem, če so že doma ali ne. No, samo da smo le mi srečno prirajali domov, kjer so nas lepo sprejeli, kakopak in menda ja, saj je bila komaj šest ura zjutraj, ko drugi pošteni kristjani že vstajajo. To se bo pa vse predugajalo, če bodo v bodoče lovske večerje v nedeljo zjutraj po prvi naši.

Barbertončani, Bog vas živi!

P. S. Našega vremenskega prepora naj pa pes potiplje, ki ni mogel počakati z vremenom za par ur!

V odgovor g. Opaškarju

Cleveland, O.—Ne razumem, zakaj imajo izrazi v slovenskem jeziku dostikrat več teže in čustva kot v angleškem ob istem času. Dostikrat zavidam ljudi, kot je Mr. Opaškar St., ki znajo tako izrazito povedati v svojem materinem jeziku.

Vem pa, da so besede, ki jih je zapisal Mr. Opaškar v tem listu na 27. januarja v članku "Bodimo zavedni državljani," izzvale precej čudno melodijo pri ljudeh, ki imajo še nekaj čuta do svojega bližnjega.

Mr. Opaškarjev patriotizem, je je to patriotizem, mora biti pijan v svoji doslednosti in vzrokih. Sicer osebno nisem še nikdar videl Mr. Opaškara, toda če me moja domišljija ne vara, mora biti to širokopleč mož, z veliko glavo, v kateri mora biti pa sila veliko praznote.

Naj ponovim nekaj odstavkov iz njegovega dopisa. Mr. Opaškar pravi "... Saj to vsak ve, da jih je polovica pri WPA ali celifu, ki niso nič potrebni." Vprašani Vas, Mr. Opaškar, ali bi Vi hoteli delati osem dolgih ur v mrzli zimi, če bi lahko ostali v prijetni topli sobi, pa bi imeli dovolj za jesti?

Beseda "potrebni" je jako zanimiva beseda in le tedaj jo boste dovolj globoko pojmlili, če se resno v njo poživite. Potreben je eno — sit je pa drugo.

Zelo smešna se mi zdi tudi Mr. Opaškara pripomba: "Ne gledajo, kdo je potreben, samo da se priglasi." Če bi bil Mr. Opaškar enkrat v takem položaju, da bi bil potreben in bi se moral "priglasiti" za podporo, bi videl, koliko potov je treba, predno se pride na listo.

Mr. Opaškar se je zelo dvignil v naših očeh, ko je zapisal "ki bomo odobraval samo tisto, kar bo dobro za našo deželo, ne pa za nekaj kričavev in čizlerjev."

Jaz vedno spoštujem mnenje vsakega in tako tudi Mr. Opaškarjevega. Toda kadar je pa

kako mnenje narobe, je pa tudi prav, da se ga popravi. Pa radi tega ne bom prosil oprostjenja, ker sem popolnoma prepričan, da Mr. Opaškarjeve opazke glede relifarjev in WPA delavcev niso bile pravične napram tisočim, ki so v potrebi in to ne po svoji krivdi. S pozdravom,

John L. Oblak,
6719 Bonna Ave.

Iz Euclida

Drage sestre Oltarnega društva! Častako beži, da ga komaj dohajamo. Na 5. februarja bomo praznovali 12 letnico obstoja Oltarnega društva pri fari sv. Kristine. Vsaka članica naj ima ta dan za velik praznik. Na 5. februarja zjutraj ob sedmih naj bi bile vse članice pri skupnem sv. obhajilu. To je vendar naša dušna zavarovalnica. Kadar boš umrla, te bodo vsi pozabili, vsi zapustili. Oltarno društvo se te bo pa spominjalo v molitvi in deležna si 12 sv. maš na leto. Ali ni to velike vrednosti in za vse to plačate samo \$1.25 letno asessmenta. Ali res nič ne upoštevate svoje duše, drage žene v Euclidu?

Ali res ne mislite, da bo treba vse pustiti in kar ste si pridobile zemeljskega bogastva, vam ne bo nič koristilo? Zakaj bi ne skrbeli malo več tudi za drugi svet. Pri Oltarnem društvu imate to priliko. Vpišite se, če še niste zraven. Če pa ste, držite se po besedah misijonarja g. Voduška: vse za dušo, dom in narod!

In res je, da žena naj podpira tri vogale pri hiši, a možje le enega. Žena, mati, ti si močnejša od moža in moraš biti, ako hočeš, da boš premagala vse, kar si si naložila pred oltarjem, ko si se poročila. Če svet peša, peša samo zato, ker žena ne izpolnjuje svoje obljube.

Kje bomo iskale pomoči v teh časih? Ali ne pri oltarju? Zato bi morale biti vse žene članice Oltarnega društva. Oltarno društvo je temelj vsaki fari. Mogoče je letos zadnji klic, ko te Bog še kliče.

Torej pridite, drage sestre, 5. februarja k skupnemu sv. obhajilu, zvečer pa, če le moreš, pa na družabno razvedrilo, da se malo pomenimo. Vstopnina bo samo 25c. Vse bo šlo v korist naši fari. Pomislimo, koliko brezverci potrošijo za svojo propagando, pa nič ne godrnjajo. Zakaj bi me ne žrtvovali vsaj 25c ob naši obletnici. Pridite, prosim vas, zjutraj in zvečer.

Terezija Zdešar.

Pes rešil trem lovcem življenje

Huda nesreča se je pripetila ob izlivu Vuke v Donavo pri Vukovarju. Žrtev nesreče je postal državni gozdar Savo Grujič, oče dveh nepreskrbljenih otrok, medtem ko se morajo trije lovci zahvaliti velikemu lovskemu psu, da jim je rešil življenje.

Lovca Josip Kristofič in Rok Jakšič sta šla na lov čez Donavo v Bački. Ker so se predolgo zadržali, so zamudili brod, ki je zadnjič prepeljal potnike čez Donavo ob 4. popoldne. Zato sta šla v gostilnico Milana Rakiča, da bi tam prenočila. V gostilni sta našla gozdarja Savo Grujiča, ki se je vprav odpravljal z gostilničarjem v Vukovar, odkoder sta nameravala iti drugo jutro na lov. Gostilničar Rakič je povabil tudi došla lovca na svoj čoln, ki bi jih naj prepeljal čez Donavo. Tako so vsi štirje stopili v čoln, poleg njih je bil tudi gostilničarjev hlapec Miša, ki naj bi čoln pripejal nazaj domov, in pa Kristofičev veliki lovski pes. Čoln je pripeljal vso družbo že skoraj na drugi breg, manjkalo je do brega le še kakih pet, do šest metrov, ko je močan val prevrnil čoln in je bilo naenkrat vseh pet v ledenih valovih Donave. Rakičev hlapec,

ki edini ni znal plavati, se krčevito prijel za rep psa, ga je privlekel na breg. Stofič je klical na pomoč, njegov pes je spet skočil v do in priplaval do svojega spodarja. Ta je z eno prijelo psa za rep, drugo pa je pa pomolil Rakiču, ki se že začel potapljati. Tako je izginil v valovih. Njegovo truplo so našli naslednji dan 30 metrov nižje od kraja sreče.

IZ DOMOVINE

—V Kresnicah je umrl g. ton Vrhovnik, trgovec.

—V Ljubljani je umrla Lojska Cvar roj. Krašovec, na privatnega uradnika.

—V Zagrebu je izdihnil dušo g. Ludvik Andolšek, znan uradnik.

—Novorojenčka je vrgla iz okno drvečega vlaka brezbrčna mati blizu Nov. Sada. Delavci na železnici niso pri delu naleteli v njo, grmu na zavoj. Ko so ga odšli so našli v njem že mrtvega vorojenčka. Postavili so ga spet na svoje mesto in hoteli cat policijsko komisijo. Ko se pa vrnil, se je iz prošnje, kjer je ležalo odvito truplo, gnila jata vran. Komisija ni šla na tleh ničesar drugega, kor kup kosti in krvave majkatji vse mesto so s telesa iz vrane. Oblasti so začele iskovati, katera mati je bila ko zločinka, da je svojega ka na tak način spravila v svet.

—Na Vrhniku je umrla Marija Grom, Trevnova znana posebno po svoji dolgi naravi. Iskala je za revmatizem v nogi pomoč splošni bolnišnici v Ljubli. Reva pa se je prehladila in la davič. V pondeljek je potjo domov v naročju svoj sina Jožeta, izdihnila svojo go dušo. Za njo žalujeta va Jože, vodja eksportnega da, in Janez, ki je doma na sestvu, bratje Jože in Janez, sestrična na Stari Vrhniku, gojni, inž. Valentin Petkov, banovinski kmetski svetnik, Murski Soboti, in sestra Frška, poročena Bizjak v Post.

IZ PRIMORJA

—Smrten padeč. 67-letni rač Jože Volk je na Silvev prenočil na nekem levu na diskuži nad Prvačino. Na ležišče je zlezal po bolj lestvi. Ko pa je drugo jutro leštvu zapuščal svoje sčce, mu je spodrsnilo in je tako nesrečno na tla, da si ni bil črepinjo. Komaj so ga našli izdihnil.

Podpirajte slovenske troy

Kaj neki bo to?

IN

19. februarja v Collin

ŽUTI

Po nemškem izvirniku K. Maya

Opotekaje se je šel v ožino. Šla sva z Angležem na njim, šejhovega brata sva vzela s seboj. Naproti nam je prihitel Halef sinom.

"Čul sem strele, gospod — Kaj se je zgodilo?"

"Dva Kurda sta nas napadla. Morebiti jih je še več. Zastrazita s sinom ožino pa dobro pazi-ta."

Izginila sta med skalami. Tudi Haddadini so čuli strele, prihiteli so, obstopili ranjenega šejha in grozeče vzklikali.

Nisem se zmenil zanje, važnejši mi je bil šejhov brat. Slo-nel je ob skali in temno gledal pred sebe.

"Spet sem v tvojih rokah, emir!" je dejal mrko.

"Da! In ni mi ljubo, da sva se spet sešla! In še v takih okoliščinah — Sam si mi tistikrat priznal, da sem ti rešil življenje in čast, prijateljstvo sva sklenila, — in danes si streljal na me-
ne!"

"Streljal da bi bil na tebe —? Motiš se! Brani ti sem te mislil pred tvojim lastnim prijateljem, videl sem, da je dvignil nož nad tebe."

"Kako pa si prišel sem gori?"

"Poslali smo oglednika, pre-dolgo ga ni bilo nazaj, pa sem šel s tovarišem za njim. Tamle za grmom sem tičal, videl sem vas, čul sem tvoje miroljubne besede, branil si našega oglednika, mir in spravo si mu ponujal, šejh Haddadinov pa te je napadel z besedo in še z nožem."

"Torej veš, da se nočem boriti z vami?"

"Vem."

"Dobro! Tudi danes si še moj brat. Svoboden si, pojdi, kamor hočeš!"

Neverno je strmel v mene.

"Res, emir —?"

"Da!"

"Ampak — ampak — tega vendar — vendar nihče ne sto-ri!"

"Musliman gotovo ne. Jaz pa sem kristjan, kakor veš."

Pojdi v božjem imenu! Tam-le v ožini ležita vajini puški, vzemi ju! Pa povej Ahmed Azadu, da želim mir! In jutri predpol-udne da pridem v vaš tabor na po-čajanja."

Še huje je strmel.

"K nam bi si upal priti —?"

"Nicesar ne tvegam, dobro vem, kaj nameravam. Ne bojim se vas, čeprav vem, da vas je več ko nas."

"Tudi to veš?"

"Da. Vaš oglednik me je nala-gal. Pravil je, da ste odposlali sela k Džibrail Mamrašu po živi-
la. Take neumnosti lahko pripo-veduje komu drugemu! Odpo-slali ste ga po ojačenja!"

"Da, tako je, emir!"

Pomolčal je, me gledal pa de-jal:

"Prijatelja sva si, brata —. Vse ti povem. Na bojnem poho-
du smo nad rodova Rummok in Piran. Ahmed Azad, sin Gazal Gaboja, se je z dvanajstimi ljud-mi ločil od glavne čete, da z nji-mi obišče grobove padlih tovari-
šev ob Džali. Mi drugi pa smo laborili nekaj ur više v gorovju. Popoldne pa nam je nenadoma poslal sela, naj pridemo brž za njim, Haddadini da so prišli h grobu svojega šejha. In ker je tistikrat eden vaših ustrelil naše-ga šejha in ker je padlo tudi pre-cej drugih naših ljudi, je krvna koveta med nami in Haddadini. Ko smo se odpravili, da se ma-
čujemo."

"Koliko vas je vsega?"

"Što dvajset. Izgubljeni ste, vaš položaj na višini je zelo slab. Obsegali bi vas ali pa vas napad-
li."

"Da, prostor ni dobro izbran, vem. Tem boljše pa je naše oro-
žje, kakor veš. Pa tudi od orožja ni vse odvisno, ampak od moža, ki ga nosi, od njegove glave, od

razuma, od njegovih izkušenj.

Ponavljam ti, da se vas ne bo-jimo! Pojdi pa povej to svoje-ro šejhu! Tudi za vaše ljudi bo boljše, če mirno opravijo svojo pobožnost in odidejo, kakor da nas vobče ni tukaj. Vaš bojni po-hod bi se sicer prav lahko spre-menil v poraz, še preden bi se spoprijeli s Pirani in Rummoki."

Dal mi je roko.

"Gospod, nisem še srečal člo-veka, ki bi tako mislil in govoril kakor ti —! Da nisem Bebbeh, — kristjan bi hotel biti, v tvoji domovini bi hotel živeti."

Ali so pri vas vsi ljudje taki kakor ti?"

"Ne vsi. Povsod živijo dobri in hudobni. Kristjan pa nasploš-
no nikdar ne bo hlepel po krvi svojega bližnjega, tudi ne po krvi svojega najhujšega sovražni-ka. Vsak dober kristjan ve, da je ljubezen vsemogočna in da premaga tudi najhujšega sovra-
znika."

Pojdi! Jutri pridem za teboj! Ampak povej svojim ljudem, da bomo ponoči višino ostro zastra-
žili!"

"Povedal jim bom, emir! In naj se zgodi karkoli, spoznal boš, da sem tvoj prijatelj in da ti znam biti hvaležen!"

Z Bogom!"

Šel je. Zaklical sem Halefu, naj mu pusti oditi.

Lindsay je godrnjal:

"Izpustili ste ga, sir —? Bi ne bilo bolje, če bi ga bili obdržali? Za talca bi nam bil."

"Nisem ga smel obdržati. Skle-nila sva tistikrat prijateljstvo, kakor veste. Zanašam se, da bo kot prijatelj mnogo več storil za nas ko pa kot talec in ujetnik."

"Well! Cisto kakor hočete!"

In oni drugi nam je tudi ušel! — Pa sem ga tako le-po in strokovnjaški prijel za vrat —! Škoda! Res čuden človek ste!"

Gotovo bi še bil godel in se kregal, pa Amad el-Gandur je prišel. Njegov burnus je bil ves krvav. Strel ga je zadel v ramo.

Oči so se mu jezno bliskale, grozeče se je zadržal:

"Ne vidim več Kurda —."

"Jaz tudi ne," sem dejal hladno.

"Kje je?"

"Odšel je."

"Kam?"

"V svoj tabor."

"Kdo ga je izpustil?"

"Jaz."

"Effendi, te naj pobijem na tla —? Streljal je na mene, tisti pes, pa si ga izpustil! Vprašam te, ali te naj pobi-jem na tla?"

Prezrl sem grožnjo, ki bi bil na njo vsakemu drugemu od-govoril s pestjo. Mirno sem rekel:

"Ali ne veš, da sva tistikrat sklenila prijateljstvo s Kur-dom? Razen tega meni ni ni-česar storil, čemu bi ga naj bil pridržal?"

"Ustreliti me je mislil —. Ne vidiš krvi na moji obleki? In kri vpije po maščevanju!"

"Sam si si kriv! Nič hude-ga ni nameraval, pa je videl, da si napadel mene, ki sem njegov prijatelj, in me je bra-nil."

"Meni bi ga bil moral iz-ročiti!"

"Moj ujetnik je bil, ne pa tvoj! Storil sem lahko z njim, kar se mi je zljubilo. Pojdi si po njega, če ga hočeš ime-ti!"

"Res se drzneš tako govo-riti z menoj —? Tretjič te vprašam, ali te naj pobijem na tla?"

"In tretjič ti ne odgo-vorim na tvoje vprašanje! Če-mu se vobče zadržam v mene? Dejaj si, da ne maraš več imeti posla z menoj, pusti me pri miru!"

JOZE GRDINA:

PO ŠIROKEM SVETU

V takem stanju so Kovačeva mati pričakovali angelja smrti, ki jih je na Binkoštni praznik popeljal v večnost; prav goto-vo v srečno. Prav žal mi je bilo, da se nisem mogel udele-
žiti pogreba, ki je bil iz Lju-bljane v Preserje in je bil men-da največji pogreb, kar jih je še videl Preser. V Preserju je hotela biti pokopana, tam kjer počiva njen mož France, ki je že več let čakal na svojo zvesto družico Rebeko. Tako je nazi-val mož svojo ženo Nežo in to iz golega spoštovanja. Danda-nem pravijo, da je revščina in pa kopica otrok kriva raznih prepirov, potem pa tistih pri-smojenih razporok. Pri Kova-
čevih in tudi drugod po kmetih tega ni bilo. Baš v pomanjka-nju in pa ob veliki družini sō si bili še najbolj naklonjeni in to je bilo tudi pri Kovačevih.

Da nisem bil namenjen za potovanje v Sveto deželo, bi na vsak način šel na pogreb, tako pa ni bilo mogoče, ker moral sem po načrtu. Nobenega po-greba mi ni bilo dano videti v Preserju. Ko se je ponesrečil posestnik Petelin iz Kmetika, sem odpotoval v Italijo, ob smrti Kovačeve matere sem bil pa v redu, da potujem v Sveto deželo. Pa načrt je načrt in če se ga spremeni, potem vse na-robe hodi.

Baš ko sem bil povsem v re-du, da sedem na kolo, pa pride gospa Princova s kolesom; pri-šla me je obiskat in pa da izve, kdaj grem nazaj v Ameriko, ker da gre tudi ona tedaj z me-noj. Ker mi je bil čas prav na kratko odmerjen, sem s potjo nadaljeval v spremstvu gospe Princove tja do Podpeči, kjer sem potem zavil s kolesom proti

Notranjim goricam, od tam pa proti Brezovici, nato na levo proti Dobrovi. Ko sem prišel do Dobrove mi je bilo že skoro-da žal, da sem napravil to pot, zlasti ko sem spredel, da pot proti Horjulu ni tako kratka kot sem si predstavljal. Pri vsem tem mi je pa še nagajal precej močan veter, ki je pihal od nasprotni strani, kar je zelo neprijetno za kolesarja. Ze ves poten se pripeljem do neke gos-tilne ob levi strani ceste, kjer sem razjahal svojega "konja", ter stopil na primerno okrep-čilo, potem pa nadaljeval z vožnjo po cesti, ob kateri teče potok šujca. Prva večja vas, v katero sem dospel, so bile Brezje, kjer se pa nisem nič ustavil, pač pa nadaljeval do Podolnice, nato v Zaklanec in končno se pripeljem do Hor-jula.

Hu, kakšna daljava! Ko bi prej vedel, da je tako daleč, bi si bil stokrat premislil, predno bi napravil to pot, sem dejal, ter segel po robcu, da si obri-šem potno čelo, kolo pa pustil, da je prosto teklo nizdol po klancu. Tu so se mi vsaj malce odpočile noge, ki so bile od vožnje že kar odrvene. Saj sem se čisto dosti vozil s kolesom, toda se nisem tako utrudil kot to pot. Je bilo pač to, ker nisem bil vajen.

Ko sem potem na vasi vprašal po Končanu, so mi pokazali lepó novo hišo, katero si je po-stavil podjetni Končan. Ko sem zavil na dvorišče, mi povedo, da Končana ni doma, pač pa je pri sosedu. Brž ga je šel nekdo klicat in ni vzelo več kot par minut ko je prišel. "Ja, glej ga no," je dejal ves vesel, "tak si vendar prišel k nam v Horjul!"

Jaz sem te pa po Žalostni gori iskal, pa žal te nisem mogel do-biti. Ker sem bil s časom zelo kratek, sem moral nazaj v Hor-jul, ne da bi te našel." "No, ker ti nisi mene našel, sem se-daj pa jaz tebe," sem dejal smeje. "Ampak pot je pa pre-cej daljša kot pa sem si jo sploh predstavljal." "No, da si le tu-kaj in me prav res veseli, da si prišel." Nato mi predstavi svo-jo mlado soprogo in sinove, ter me povabi v hišo. V hiši za mi-zo sem potem malce pozabil svojo vožnjo, ko sem se razgo-varjal z nekdanjim znancom in pa njegovo prijazno soprogo.

Janko Končan je bil pred ne-kaj leti v Clevelandu ter je bil načelnik slovenskega Orla v Clevelandu. Pod njegovim vod-stvom je Orel zelo dobro uspe-val in le žal, da je Končan pre-hitro zapustil Cleveland ter od-šel nazaj v njemu tako priljub-ljeni Horjul, kjer zdaj opravlja službo občinskega tajnika. V kolikor sem jaz razvidel je s tem poslom zelo zadovoljen in se mu nič kaj ne toži po Ame-riki. "No, saj zdaj ostanem ne-kaj časa tukaj, da ti razkažem naš Horjul," me povabi Kon-čan. "Ne bo nič," sem dejal, "moram kar kmalu odpotovati na potovanje proti vzhodu, pa moram biti kmalu doma." "To je pa škoda, da ti s časom tako na kratko hodi. Sem mislil, da se boš kaj dlje zamudil v Ho-rjulu," pravi Končan. "Mi je žel, toda poskusil bom, da pri-dem pozneje ko se vrnem s po-tovanja," sem obljubil Konča-nu in njegovi soprogi.

Po enournem bivanju pri Končanu, se odpravim proti do-mu. "Čakaj no, te bom spre-mil," pravi Končan, vzame svo-je kolo, ter se odpeljeva nazaj proti Brezjam. Vesel te družiče, povabim Janka, ako bi me spremlil prav do Brezij. Tam sem hotel obiskati posestnika Vojska. Puhovi iz Brezij, ki so se mudili na Žalostni gori, so mi povedali, da bi g. Vojska rad z menoj govoril, in ker me je vodila pot skozi Brezje, sem se odločil, da ga obiščem. Na to moje povabilo je Končan ta-koj pristal in v živahnem pogo-voru sva dospela do Brezij, ter se potem zglasila pri Vojski, kjer so naju prav z veseljem sprejeli, le žal, da ni bilo časa za kakše daljše pogovore, ker sem moral hiteti, da me ne bo lovila noč. Grede od Vojskovih sva se zglasila še pri Puhovih, kjer sva bila tudi prav dobro-došla gosta. Tu je bilo kakor povsod drugod tudi vino na mi-zi in jaz sem moral biti prav previden glede tega, kar imeti kolo v rokah, pa preveč vina pod klobukom je zelo nevarna stvar, toda kljub temu je bilo treba zvrniti par kozarcev.

V tem pa se je prav naglo bližal večer. Poslovil sem se od Puhovih in pa od Končana, ter se odpravil na pot. Gospodar

Prvi zastopnici ženskega spola v Zed. državah, na levo žena predsednika Zed. držav in poleg nje žena podpredsed-nika.

48 ogromnih vojaških zrakoplovov Zed. držav, pred poletom na 3.000 milj dolgo po-t v Panama prekop v manevrih. Samo trije niso v enem poletu napravili te vožnje.

Mihael Plestenjak, vulgo Puh, mi je odsvetoval, da bi tudi na-zaj vozil po isti poti, ker je vse prevelik ovinek, ter mi nasve-toval, da se poslužim bližnjice. "To bi prav rad, toda jaz po bližnjici ne vem poti." "Vas bom pa jaz spremlil," pravi po-strežljivi g. Plestenjak ter gre z menoj. "Kar tukajle preko travnikov greva pa bova kmalu pri veliki cesti," mi pravi, nato pa prične prav živahen razgo-vor. "Veš," pravi, "kaj tikajva se, saj sva bila oba pri vojakih za časa svetovne vojne." Nato mi prične pripovedovati o svo-jih vojaških doživljajih, potem kako se je ženil, kako mu gre gospodarstvo itd. Njegova do-brodušnost pa zgovornost mi je zelo ugajala, da se mi je zdela ta peš hoja kar kratka, kljub temu, da naju je na potu dohi-tela noč. Nekaj časa sva hodila preko travnikov, potem preko gozdov, da sva tako končno prišla do glavne ceste, ki veže Notranje gorice-Podpeč. Tu mi je še dal navodila kako naj vo-zim, da pridem do Notranjih goric, mi prav prijateljsko sti-snil roko ter voščil srečno pot. Za njegovo velikodušno spre-mstvo, ko je napravil z menoj ta-ko dolgo pot peš, sem se mu iskreno zahvalil, sedel na kolo ter se odpeljal proti Notranjim goricam.

(Dalje prihodnjic)

Zanimive vesti iz slovenskih naselbin

V James City, Pa., je premi-nul Ivan Zular, star 54 let. Do-ma je bil iz Gorenjih Otav, fara St. Vid nad Cerknico. Bil je jako marljiv delavec. Pred leti je de-lal v gozdovih v West Virginiji, pozneje se je preselil v Clevel-land in končno v James City. Tam zapušča tri sinove in hčer, v Clevelandu dve sestrji, Marijo Godec in Franciško Repar.

V Chicagu je umrl rojak Frank Prah, star 53 let in rojen v št. Rupertu na Dolenjskem. V Chi-cagu zapušča menda sestro, v Clevelandu pa ženo, od katere je že dolgo bil ločen.

V Buenos Aires, Argentina, sta bila poročena Avgust Grgič iz Pliskovice na Krasu in Milka Cigoj iz Malovšč pri Vipavi ter Franjo Gregorič iz Vogrskega in Slavica Gregorič iz Dobrave.

Antonija Savoren v Crested Butte, Colo., je dobila iz stare do-movine vest, da je v Koritnici pri Knežaku na Notranjskem umrla njena mati stara 78 let. V Crested Butte zapušča poleg omenjene hčere tudi sina Rudol-fa Sedmaka, v Clevelandu pa hčer Frances Fabec in več dru-gih sorodnikov. V stari domovi-ni zapušča sina, hčer in dva bra-ta, Janeza in Franca Tomšiča.

Zadnje nedeljo se je poslovil od svojih faranov pri sv. Štefa-nu v Chicagu Rev. Aleksander Urankar, ki je bil imenovan za samostanskega gvardiana v Le-montu. V Chicagu je župnikoval osem let. S svojo miroljubno naravo si je osvojil srca tudi ta-kih, ki so prej odtujeno gledali na slovensko župnijo. Za novega župnika pri sv. Štefanu je pa bil imenovan Rev. Bernard Ambro-
žič, dosedaj župnik pri sv. Juri-ju v So. Chicagu.

Rev. James Cerne, ustanovi-telj in dolgoletni župnik sloven-ske župnije sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu, Wis., se je podal na šestmesečni oddih v domovi-no. V domovino se vrača po 87. letih požrtvovalnega delovanja med Slovenci v Ameriki. Rev. Cerne je doma iz Blejske Dobra-ve na Gorenjskem.

John Lenko, ki je bil 15 let glavni tajnik JPZS Sloga pod-porne organizacije v Milwaukee, je bil pretekli teden arretiran ra-di poverbe denarja organizaci-
ji. Sodnik je določil za njega \$5.000,00 varščine. Lenkotov od-vetnik je naprosil dva prijatelja Lenkota, da sta postavila varščino, nakar je bil Lenko izpuščen

do obravnave. Formalna obtož-ba proti njemu se glasi na pone-verbo v svoti \$8.000, vendar bo ta svota znižana, ako preiskava knjiž dokáže mogoče manjši pri-manjkljaj.

V Twin Bridges, Mont., je umrl Math Balkovec, star 57 let in doma iz Hrasta pri Vinici v Beli Krajini. V Ameriki je bival okoli 40 let in zapušča tu dva brata, tretjega pa v domovini.

Frances Bernik, iz Windsor, Ontario, Kanada, soproga tamoj-šnjega rojaka Jos. Bernika, je lansko leto odpotovala v staro do-movino, v Ljubljano, iskat zdravlja, ki ga ji ameriški zdrav-niki niso mogli dati. Sedaj pa je prišla vest, da je tamkaj umrla. Tu zapušča moža in dva otroka, v Pittsburghu pa sestro.

V Rockdale, v bližini Joliet, je umrla Mary Kamnikar, stara 63 let. Zapušča moža, tri sinove in omoženo hčer.

V Steeltonu, Pa., je umrl ro-jak Anton Težak, star okoli 64 let, doma iz Rosalnic pri Metliki. Ranjki je bil star naseljenec v onih krajih. Zapušča ženo in dva sinova.

DNEVNE VESTI

Ameriški diplomati osta-nejo v Barceloni

Washington, 30. januarja. — Douglas Floyd, tretji tajnik ame-riškega poslanstva v Španiji in ostali konzularni uradniki Zed. držav so dobili povelje od držav-nega tajnika, da ostanejo na vsak način v Barceloni, četudi bo mogoče Barcelona zasedena po nacionalistih. Ameriški konzularni uradniki so zaposleni pri zbiranju ameriških državljanov, ki nameravajo zapustiti Španijo in se vrniti v Ameriko. Ameri-ški poslanik v Španiji, Claude Bowers, se pa mudi že od leta 1936 v nekem francoskem mestu zaeno z drugimi tujezemskimi di-plomati.

Japonska ne podpiše vo-jaske pogodbe z Nemčijo

Paris, 30. januarja. Tu so se sestali vojaški zastopniki Japo-nske, Nemčije in Italije. Namera-vali so podpisati nekako vojaško pogodbo, toda Japonska je v zadnjem trenutku odrekla pod-pis. Kaj je vzrok, da je Japonska odrekla podpis, ni znano. V di-plomatskih krogih se je splošno pričakovalo, da bo Japonsko pod-pisala.

Štrajk v Angliji radi španskih lojalistov

London, 30. januarja. Nekat-ri delavski voditelji v Angliji so sklenili, da vprizorijo generalni štrajk, ki naj traja en dan in ki bo ustavil vse delo v Angliji, ako Anglija ne pošlje orožje in živi-la lojalistom. Jutri obišče depu-tacija ministrskega predsedni-ka Chamberlaina. Štrajk je na-povedan za četrtek.

Kongres bo zahteval pre-iskavo položaja v Mehiki

Washington, 29. januarja. Kongresman Kennedy je včeraj vložil v poslanski zbornici kon-gresa predlog, da se imenuje kongresni odsek sedmih kongres-manov, ki naj preišče položaj, ki danes prevladuje v Mehiki. Kon-gres bi rad dognal, zakaj se vr-ste fašistov, zlasti nemških, mno-žijo v Mehiki, zakaj je Mehika vedno bolj sovražna napram Ze-dinjenim državam in zakaj je za-plenila ameriško lastnino, da jo sedaj prodaja laškim in nemškim fašistovskim interesom.

MALI OGLASI

Delo dobi

dekke za hišna dela. Gre zvečer domov. \$5.00. Pokličite po 6. uri GLenville 8405.

Pranje in likanje

Vzame perilo na dom in ga na željo tudi zlikam. Jako dobro delo in fino izvršeno. Boljše miške srače 12c od kosa. Na de-lo se lahko zanesete. Za naslov vprašajte v uradu tega lista.

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

Konj zdirja in v nekaj minutah je došel Kardov na cesto.

Izidor je slišal njun razgovor in je omahoval, ali naj kljub prisotnosti služabnika napade zasvoženega moža. Toda vedel je, da je potem za njega vse propadlo.

—Ne, ne, naj se raje od strani! Hotel je govoriti z lepo ženo v hiši.

Ostal je še nekaj časa v svojem skrivališču.

Stari sluga se je odstranil s svojo svetiljko. Tudi topota Kardovega konja ni Izidor več slišal.

—Sedaj ali nikoli!

On pogleda na razsvetljeno okno in se hoče povzpeti na verando.

Toda v istem trenutku zasliši rezgetanje konja.

Izidor skoči hitro nazaj v temo, da vidi, kdo prihaja tako pozno v hišo strahov.

Začudil se je, ko je spoznal jezdeca, ki je šele pred nekaj minutami odjahal.

Da, bil je Kardov.

Izidor ga je kljub temi spoznal in slišal njegove tihe besede:

—Neumna žival, kako smeš sedaj rezgetati! Ali ne veš, da me boš s tem izdala? Zato te bom kaznoval. Ostati boš morala vso noč v snegu in mrazu.

S temi besedami se približa drevesu, za katerim je stal Izidor.

V BLAG SPOMIN

druge obletnice smrti preljubljene in nikdar pozabljene soproge in matere

Marianne Safran

ki je za vedno izdihnila svojo blago dušo dne 29. januarja 1937

V grobu tam tihem, dve leti počivaš, a duša zdaj tvoja se v raj u raduje.

Prosi za nas, da bi se enkrat združili in veselili pri Bogu tam vsi.

Zalujoči

soproj in otroci.

Cleveland, O., 30. jan. 1939.

OBLAK FURNITURE

TRGOVINA S POHISTVOM
Pohistvo in vse potrebščine
za dom
6612 ST. CLAIR AVE.
Henderson 2978

VLOGE v tej posojilnici

so zavarovane do \$5000 po Federal Savings & Loan Insurance Corporation, Washington, D. C.

Sprejemamo osebne in družbene vloge
Plačane obresti po 3%
St. Clair Savings & Loan Co.
6235 St. Clair Ave. HEND. 5670

Neslišno stopi ta nekaj korakov nazaj.

Polijski ravnatelj priveže svojega konja k drevesu in ga skrbno ogrne z debelim ogrinjalom.

—Tako. Toda — reče on, — želim ti, da te ne bi preveč zeblo!

On si prižge cigareto, pogladi konja po vratu in gre k vili.

Izidor potegne svoje bodalo in gre počasi za njim.

Če bi sedaj skočil Izidor na Kardova, bi bil ta izgubljen. Policijski ravnatelj ni niti slutil, da se plazi nekdo za njim. Nihče ga ne bi rešil, če bi ga mladenič sedaj napadel.

—Kaj imam jaz od njegove smrti? — se vpraša Izidor.

—Dvignilo bi mnogo prahu v Petrogradu in preganjali bi me tako dolgo, dokler me ne bi zgrabili! — Ne, zadovoljil se bom s tem, da ga bom napravl neškodljivega.

On spravi svoje bodalo v žep, toda vendar ni nehal zasledovati Kardova.

Videl je, kako se je on povzpela na verando in kako je skušal skočiti na okno.

Izidor je prihajal vedno bližje, neslišno, tako da ni Kardov ničesar opazil.

Slišal je, kako je Kardov mrmral:

—Okno je odprto! — Sedaj hitro! — Hahaha, ta bajka o duhu in prikazni mi je res prav prišla! Nocoj bo moja!

On dvigne roko, da bi se prijel za okno in se povzpela nanj.

Izidor se je popolnoma neslišno približal. Ravno ko se je hotel Kardov dvigniti na okno, skoči on ter zgrabi z obema rokama svojega sovražnika.

Zaman se je Kardov napejnal.

Moral je končno izpustiti okvir okna in pa ob enem s svojim nasprotnikom v sneg.

Sedaj opazi Kardov, da ima pred seboj samo enega človeka in to mu da novega upanja.

Tiho sta se borila oba obupno v snegu.

Borila sta se na življenje in smrt.

Kardov je želel samo eno. Da bi se mu posrečilo potegniti iz žepa svoj revolver.

Ali je mar Izidor slutil, kaj namerava? On zgrabi Kardovo roko, ki je hotela poseči po orožju, ter mu jo izvine.

—Morilec! — vzklikne Kardov, ko je videla, da bo podlegel.

—Ne, ne bom te umoril! — mu odgovori Izidor.

Hitro potegne iz žepa robec in zamaši z njim Kardovu usta.

Kmalu je bil policijski ravnatelj zvezan na rokah in nogah ter ležal v snegu, da ni mogel dati niti glasu od sebe.

Izidor ga je zmagoslavno gledal.

—Ukradel si mi njeno ljubezen, — mu zašepeče v uho, — to mi boš plačal! Toda ne boj se, ne bom te ubil. Vsaj jaz te ne bom! To bo storil mraz še to noč! — Ostal boš tu v snegu, kjer boš zmrazil.

V grozi je poslušal policijski ravnatelj te besede.

Vedel je, da je izgubljen, ako ga ne bo kdo rešil. Silen mraz je vladal, ki mu bo vsekar podlegel.

Izidor je opazoval nekaj minut svojo žrtev, a nato gre po isti poti, po kateri je hotel iti malo preje Kardov.

On pohiti na verando in se povzpne na okno. V trenutku je izginil v sobi.

Mladenič zadrhti od razburjenosti.

Vse, kar je videl, ga je spominjalo na Fedoro.

Konečno je prišel trenutek, ki ga je tako hrepeneče pričakoval.

Prisegel je, da bo sedaj izkoristil priložnost. Hotel je objeti ženo, a ako ga odrine, bo uporabil silo.

Opazno tipajoč po zidu do spe do nekih vrat.

Neslišno jih odpre. On vstopi v neko sobo, a od tu na hodnik.

Instinktivno gre k Fedorini spalnici.

Toda ni še upal odpreti vrat. On pritisne uho na vrata in začne prisluškovati.

Slišal je, kako se je Fedora razgovarjala s svojo sobarico.

To je bil čuden razgovor. Jasnje je slišal, kako je Fedora govorila o neki prikazni, ki jo vsako noč muči. Sobarica se nasmeje ter odvrne, da so tega krivi vsekakor samo razburjeni ženci milostljive gospe. Konečno se Fedora razjezi in zapove Leoniji, naj molči.

Izidor je slišal, kako se je Francozinja približevala k vratom in pritisnil se je k zidu.

Leonija odide in sicer brez svetiljke. To je bila njegova sreča, ker bi ga drugače na vsak način opazila.

Ko je Leonija odšla in ko je ostal Izidor popolnoma sam, je stopil počasi k vratom, potrebno bi mu bilo samo pritisniti na kljuko in vrata bi se odprla.

In vendar nekaj ga je zadrževalo. Neki čudni občutki so mu napolnjevali dušo.

Omahoval je in stal je neodločno, ko je naenkrat zaslišal korake. Po stopnicah sta prišli dve osebi. Eno od teh je bila sobarica Leonija, ko pa je opazil drugo, se je zgrozil.

To je bila kot okostnjak suha žena, ki je bila ogrnjena v belo ogrinjalo.

Strašen je bil starkin obraz. Strašne so bile njene besede, ki jih je govorila Leoniji.

—Nocoj bom zadnjič varala na tak način.

—Kaj? — odgovori sobarica. — Ali se ne marate več maščevati nad svojo smrtno sovražnico?

—Ona je moja smrtna sovražnica, — odvrne starka, — toda vendar je ne morem tako uničiti.

—Če nadaljujem, bi morala znoreti.

—Saj to je cilj najine komedije, — odvrne sobarica.

V BLAG SPOMIN

prve obletnice smrti naše nikdar pozabljene matere

Mary Klemenčič

ki je za vedno v Bogu zaspala dne 29. januarja 1938.

Leto dni počivate že v grobu, ljuba draga mati nam; nismo našli še uteh, kar krije ruša zemlje vas.

Mirno snivajte večno spanje, v kraju večnega miru, da v nebesih enkrat se združili, prosite za nas ljubega Boga.

Zalujoči

soproj, sinovi in hči.

Cleveland (Collinwood), Ohio,
30. januarja 1939.

—Vem, da tudi moj ubogi sin, če bi še živel, ne bi soglašal s tem, — odvrne starka.

—Ona vas je hotela umoriti, gospa Bojanovska, ne pozabite, da je poslala v Sibirijo vašega sina, da ga je zahrbito izdala in izročila policiji.

—Velika grešnica je, — reče gospa Bojanovska, — vendar naj jo sodi Bog. To ni dovoljeno nam ljudem.

—Kakor želite, milostljiva gospa, — odvrne Leonija. — Priznam vam, da ne bi imela z njo niti malo usmiljenja. Oh, vi niti ne slutite, kako so na njo delovale te prikazni. Nikjer ne najde miru, vedno misli, da vstajajo mrljci iz grobov, da se maščujejo, da jo kaznujejo.

—Sama torej vidite, kako nesrečna je ta žena, — odvrne blago starka. — Kdor je nedolžen, kdor ima čisto vest, temu se ni treba bati prikazni. Ne, Leonija, odločila sem se, da je ne bom več mučila.

—Torej, izkoristile bova samo še nocojšno noč, — odvrne Leonija. — Pojdite k vratom in potrkajte trikrat.

—Ali že leži?

—Da, legla je, ko sem še bila pri njej. Najbrže že spi. Starka stopi počasi k vratu.

—Vem, da tudi moj ubogi sin, če bi še živel, ne bi soglašal s tem, — odvrne starka.

—Ona vas je hotela umoriti, gospa Bojanovska, ne pozabite, da je poslala v Sibirijo vašega sina, da ga je zahrbito izdala in izročila policiji.

—Velika grešnica je, — reče gospa Bojanovska, — vendar naj jo sodi Bog. To ni dovoljeno nam ljudem.

—Kakor želite, milostljiva gospa, — odvrne Leonija. — Priznam vam, da ne bi imela z njo niti malo usmiljenja. Oh, vi niti ne slutite, kako so na njo delovale te prikazni. Nikjer ne najde miru, vedno misli, da vstajajo mrljci iz grobov, da se maščujejo, da jo kaznujejo.

—Sama torej vidite, kako nesrečna je ta žena, — odvrne blago starka. — Kdor je nedolžen, kdor ima čisto vest, temu se ni treba bati prikazni. Ne, Leonija, odločila sem se, da je ne bom več mučila.

—Torej, izkoristile bova samo še nocojšno noč, — odvrne Leonija. — Pojdite k vratom in potrkajte trikrat.

—Ali že leži?

—Da, legla je, ko sem še bila pri njej. Najbrže že spi. Starka stopi počasi k vratu.

—Vem, da tudi moj ubogi sin, če bi še živel, ne bi soglašal s tem, — odvrne starka.

—Ona vas je hotela umoriti, gospa Bojanovska, ne pozabite, da je poslala v Sibirijo vašega sina, da ga je zahrbito izdala in izročila policiji.

—Velika grešnica je, — reče gospa Bojanovska, — vendar naj jo sodi Bog. To ni dovoljeno nam ljudem.

—Kakor želite, milostljiva gospa, — odvrne Leonija. — Priznam vam, da ne bi imela z njo niti malo usmiljenja. Oh, vi niti ne slutite, kako so na njo delovale te prikazni. Nikjer ne najde miru, vedno misli, da vstajajo mrljci iz grobov, da se maščujejo, da jo kaznujejo.

—Sama torej vidite, kako nesrečna je ta žena, — odvrne blago starka. — Kdor je nedolžen, kdor ima čisto vest, temu se ni treba bati prikazni. Ne, Leonija, odločila sem se, da je ne bom več mučila.

—Torej, izkoristile bova samo še nocojšno noč, — odvrne Leonija. — Pojdite k vratom in potrkajte trikrat.

—Ali že leži?

—Da, legla je, ko sem še bila pri njej. Najbrže že spi. Starka stopi počasi k vratu.

—Vem, da tudi moj ubogi sin, če bi še živel, ne bi soglašal s tem, — odvrne starka.

—Ona vas je hotela umoriti, gospa Bojanovska, ne pozabite, da je poslala v Sibirijo vašega sina, da ga je zahrbito izdala in izročila policiji.

—Velika grešnica je, — reče gospa Bojanovska, — vendar naj jo sodi Bog. To ni dovoljeno nam ljudem.

—Kakor želite, milostljiva gospa, — odvrne Leonija. — Priznam vam, da ne bi imela z njo niti malo usmiljenja. Oh, vi niti ne slutite, kako so na njo delovale te prikazni. Nikjer ne najde miru, vedno misli, da vstajajo mrljci iz grobov, da se maščujejo, da jo kaznujejo.

—Sama torej vidite, kako nesrečna je ta žena, — odvrne blago starka. — Kdor je nedolžen, kdor ima čisto vest, temu se ni treba bati prikazni. Ne, Leonija, odločila sem se, da je ne bom več mučila.

—Torej, izkoristile bova samo še nocojšno noč, — odvrne Leonija. — Pojdite k vratom in potrkajte trikrat.

—Ali že leži?

—Da, legla je, ko sem še bila pri njej. Najbrže že spi. Starka stopi počasi k vratu.

—Vem, da tudi moj ubogi sin, če bi še živel, ne bi soglašal s tem, — odvrne starka.

—Ona vas je hotela umoriti, gospa Bojanovska, ne pozabite, da je poslala v Sibirijo vašega sina, da ga je zahrbito izdala in izročila policiji.

—Velika grešnica je, — reče gospa Bojanovska, — vendar naj jo sodi Bog. To ni dovoljeno nam ljudem.

—Kakor želite, milostljiva gospa, — odvrne Leonija. — Priznam vam, da ne bi imela z njo niti malo usmiljenja. Oh, vi niti ne slutite, kako so na njo delovale te prikazni. Nikjer ne najde miru, vedno misli, da vstajajo mrljci iz grobov, da se maščujejo, da jo kaznujejo.

—Sama torej vidite, kako nesrečna je ta žena, — odvrne blago starka. — Kdor je nedolžen, kdor ima čisto vest, temu se ni treba bati prikazni. Ne, Leonija, odločila sem se, da je ne bom več mučila.

—Torej, izkoristile bova samo še nocojšno noč, — odvrne Leonija. — Pojdite k vratom in potrkajte trikrat.

tom, tesneje se zavije v svojo veliko belo mrtvaško ogrinjalo ter trikrat potrkna na vrata.

Udarec so se slišali zamolklo in grozno. Niti sam Izidor, ki je vse videl in slišal, se ni mogel osvoboditi neke skrivne groze.

Takoj je spoznal, da mu je dana s to komedijo neka možnost, da ga Fedora lepše sprejme, kakor je upal. Misli je, da mu bo Fedora hvaležna, če se naenkrat pojavi on, potem ko sta jo te ženi tako izmučili.

Delovanje starih udarcev je bilo grozno.

Že po prvih udarcih se začuje iz sobe ropotanje.

—Zbudila se je, — zašepeče Leonija starki.

—Nato potrkaj starka drugič. Iz sobe se zaslišijo obupne besede:

—Strašna prikazen se zopet pojavlja, izgubljena sem!

Slišalo se je, kako je zakričala in hitro skočila iz svoje postelje.

—Zdaj potrkajte še enkrat, nato pa bom odprla s silo vrata, — reče Leonija.

Tretji udarec!

(Dalje prihodnjič)

NAZNANILO IN ZAHVALA

V globoki žalosti tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je smrtna kosa pretrgala nit življenja in odvedla pred Stvarnika, našega nikdar pozabljenega brata in strica

DAMJAN LUŽAR

Premilul je radi mučne krvne bolezni (Leukemia) dne 21. decembra 1938 v St. Vincent de Paul Charity bolnišnici in k večnemu počitku smo ga položili dne 24. decembra 1938 iz Mr. Frank Zakrajšek pogrebnega zavoda v cerkev sv. Vida in po svečano opravljeni sv. maši zadušnici na Calvary pokopališču.

Pokojni je bil samski, rojen 30. julija 1882 v vasi Žaljna pri Višnji gorji na Dolenskem, po domače Zebranov Damjan, odkoder je pred več leti prišel v Ameriko kot izučen krojač in kot tak bil zaposlen in izdeloval obleke več let v semenišču Franciscan Fathers v Lemontu, Ill. in zadnja leta pa v Hays Custom Tailors Co. v Clevelandu, Ohio.

V globoki hvaležnosti si štejemo v dolžnost, da se iskreno zahvalimo č. gg. duhovnikom Rev. Msgr. B. J. Ponikvar, Rev. M. Jager, Rev. A. Andrey, Rev. M. Sodja, za večkratne obiske v njegovi bolezni in podeljene sv. zakramente; nadalje za svečano opravljene cerkvene in pogrebne obrede, ter še posebej Rev. Msgr. B. J. Ponikvarju za spremstvo krste pokojnika iz pogrebne kapele v cerkev ter na pokopališče.

Prisrčna zahvala Mrs. Magdalena Zajc iz 1187 E. 61st St., katera je pokojnemu v bolezni na domu podala vso možno in vlnudno postrežbo, predno se je podal v bolnico, nadalje vsem, ki so nam bili v prvo pomoč in tolažbo ter na en ali drug način pomagali in nas tolažili v teh žalostnih dnevih, enako tudi vsem, ki so prišli pokojnika pokropiti in istim, ki so čuli pri njegovi rakvi ter se udeležili pogreba. Izražena naj bo srčna zahvala vsem, ki so s krasnimi vencami okrasili krsto pokojnemu v blag spomin in sicer: Mr. in Mrs. Anton Lužar, Mr. in Mrs. Ignacij Lužar, Mr. in Mrs. Jennie Paik, Mr. in Mrs. John Adamič, Mr. in Mrs. Louis Oblak, Mr. in Mrs. Ludvik Zajc, Mr. in Mrs. John Škrajnar, Mr. in Mrs. Frank Požun, The Hays Custom Tailors Co.

Iskrena zahvala naj velja vsem, ki so darovali za sv. mašo zadušnice za pokojnika in sicer: Družina Anton Lužar, družina Ignacij Lužar, družina Joseph Brodnich, družina John Brodnich (Collinwood), družina Andrew Bradach (Collinwood), družina John Russ, družina Frank Lavrich, družina John Lehar, družina Frank Steklara, družina John Zakrajšek (Carl Ave), družina Lovrene Zupančič, družina Joseph Dezelan, družina Anton Koshel, družina George Rakar, družina Charley Simencle, Mr. in Mrs. John Gnidica, Mr. in Mrs. John Pišek, Mrs. Rose Ivančič in družina, Mrs. Frances Modic, Mrs. Agata Zakrajšek, Miss Jennie Jerse, Miss Ivana Merkun, Mr. John Velkovich. Prisrčna zahvala vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno na razpolago pri pogrebu in sicer: Mr. Louis J. Shuster, Mr. Frank Longar, Mr. Anthony Lužar Jr., Mr. Frank Doles.

Iskreno zahvalo izrekamo pogrebnikom, ki so nosili krsto pokojnika k večnemu počitku: Mr. Lovrenc Zupančič, Mr. Frank Paik Sr., Mr. John Adamič, Mr. Andrew Bradach, Mr. John Škrajnar in Mr. Ludvik Zajc.

Hvaležna prijazna zahvala naj bo izrečena pogrebemu zavodu Mr. Frank Zakrajšek in sinovi, za vso prijazno naklonjeno vlnudno postrežbo v njegovi pogrebni kapele, v kateri je ležalo truplo pokojnika, ter za lepo urejeni pogreb.

Pokojni zapušča tu v Clevelandu, O. dva brata Anton in Ignacij Lužar, ter več nečakov in nečakinj, v Jugoslaviji pa enega brata Janeza ter dve sestrji Jožefa poročena Mencin in Františka, katera je šolska sestra v Franjevačka bogoslovje, Sarajevu, Jugoslavija po dimenom MARIA BLAŽIJA.

Preljubi in nikdar pozabljeni brat in stric, za vedno si se ločil od nas iz tega zemeljskega trpljenja; počivaj v miru in lahka ti naj bo ameriška zemlja. Tvoja duša pa naj pri Stvarniku uživa večni mir in pokoj. Ostali vsi k Bogu kličemo in ga ponižno prosimo: Usmiljen naj Ti bo sodnik, ker on je tvoj Odrašenik. Naj v raj u tebi podeli sladkost življenja večnosti, in večna luč ti sveti naj pri Stvarniku na vekomaj.

Zalujoči ostali:

Anton in Ignacij Lužar, brata, in več nečakov in nečakinj v Clevelandu. V Jugoslaviji pa brata Janeza in dve sestrji Jožefa por. Mencin, ter Františka, ki je šolska sestra v Sarajevu kot sestra Marija Blažija.

Cleveland, Ohio, 30. januarja 1939.

V JUGOSLAVIJO
Vi potujete naglo in prijetno na naših priljubljenih parnikih:
BREMEN • EUROPA
COLUMBUS
NEW YORK • HAMBURG
HANSA • DEUTSCHLAND
Izbrane železniške zveze od Cherbourga, Bremina ali Hamburga
POVABITE SORODNIKE V EVROPI, NAJ VAS OBISKOJE V AMERIKI
Penebne niške, cene za vožnjo iz Evrope med 3. aprilom in 25. aprilom ter 26. junijem in 23. julijem za štiri-densko bivanje v Ameriki
Za pojavnika vprašajte lokalnega agenta ali
1420 EUCLID AVE., CLEVELAND, OHIO
HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporni organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 508 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 45. LETO
Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.
SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA NAD \$4,000,000
SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 116.71%
K. S. K. Jednota ima nad 35,000 članov in članic v odraslem in mladinskem oddelku.
EKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 185
V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev.
Skupni podor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega obstanka